

Славчо Красински

Слънчева пѣсень

Надолу по каменистата пжтека слиза едно момче и свири съ мъничка, проста окарина. Неговитѣ очи сж зелени като млада горска шума, тънкитѣ прѣсти на ржцетѣ му играятъ по дупкитѣ на окарината, горскитѣ птици го слушатъ учудени. И както слиза отъ гората, момчето не гледа нито предъ себе си, нито низкитѣ клонки, които леко го удрятъ по лицето; не гледа и зеленитѣ ливади, леко люшкани отъ лѣхнала прохлада.

То върви и свири, а зеленитѣ му очи гледатъ небето и онова пухкаво бѣло облаче, което не мърда, сякашъ се е спрѣло само зарадъ неговата пѣсень.

Отъ гората иде мирисъ на зелена шума, дѣхъ на горски треви и хладна тишина. Клонитѣ и върховетѣ на дърветата стоятъ като замислени. А момчето съ зеленитѣ очи полека се спуща надолу и свири, свири за тия млади зелени листи, за цѣвналитѣ горски треви, за небето и бѣлото облаче. И пѣсеньта му звучи като пролѣтень ручей, който извира отъ небето и се спуща презъ младата гора. Изведнажъ момчето се спира на мъничка полянка, обградена отъ високи дървета; на полянката — чешма отъ бѣли камъни и два чучура, които не струятъ студена вода, а пѣятъ една безкрайна тиха пѣсень. Две бѣли ярета кжсатъ млади листи и зелени врѣхчета отъ единъ храстъ. Едно синеоко мо-